

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Nașterii Domnului

† IRINEU,

PRIN HARUL LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL ALBA IULIEI

Summary:

This text is the pastoral letter of H.E. Irineu, Archbishop of Alba Iulia from Christmas 2018. The focus of this text are the following aspects of the Feast of the Nativity: the joy brought by Incarnation to the world, the light of Christ shining to all humanity in opposition to the darkness of sin. The Centenary of Romania, (which was celebrated on December 1st) is also mentioned, as Alba Iulia is where the National Assembly of the Transylvanian population took place one hundred years ago.

Keywords:

Christmas; Christ, the Light of the world; the joy of Nativity; Romanian Centenary;

Cinstitului nostru cler, cinului monahal și binecredincioșilor creștini din Eparhia noastră, har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi părintească binecuvântare!

Iubiți fii duhovnicești,

După căderea în păcat și după alungarea din Rai a strămoșilor noștri Adam și Eva, lumea căzută „stătea în întuneric și în umbra morții” (Mt. 4, 16). Omul se simțea părăsit de Creatorul său și era trist și însingurat. Acestei suferințe cumplite – consecință a îndepărtării omului de Părintele său – îi pune capăt Fiul lui Dumnezeu, Care S-a întrupat și S-a născut printre muritori, ca să ne izbăvească de păcatul strămoșesc și să ne ofere „bucuria mântuirii” (Ps. 50, 13).

Un înger s-a arătat atunci păstorilor din Betleem, zicându-le: „Vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că în cetatea lui David vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul” (Lc. 2, 10-11). De atunci, noi avem un motiv consistent de bucurie, drept pentru care și Sfântul Ioan Gură de Aur îndeamnă: „Dumnezeu pe pământ S-a arătat în trup și cu oamenii a petrecut. Să ne bucurăm dar și să ne veselim, iubiților!”.

Dreptmăritori creștini,

Scopul lucrării răscumpărătoare a lui Hristos a fost risipirea tristeții și a durerii omului, cauzate de căderea în păcat și de moarte. Totodată, scopul lucrării Sale mântuitoare a fost să ne ofere posibilitatea de a viețui lângă El, de a trăi propria Sa viață, o viață de bucurie adevărată. Înainte de Pătimirile Sale, Domnul a grăit ucenicilor Săi și nouă tuturor: „Acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei” (In. 17, 13). După Învierea Sa, Iisus va transmite bucuria Învierii femeilor mironosițe și lumii întregi, zicând: „Bucurați-vă!” (Mt. 28, 9). Cum să nu ne bucurăm știind că „dacă Domnul nu s-ar fi făcut om, n-am fi înviaț din morți, răscumpărați de păcate, ci am fi rămas morți sub pământ”, precum afirma Sfântul Atanasie cel Mare.

Hristos, „Păstorul și Păzitorul sufletelor noastre” (I Pt. 2, 25), este izvorul bucuriei veșnice. El nu dorește nimic altceva decât să ne facă părtași la imensa Lui bucurie, dar, din nefericire, astăzi mulți oameni sunt triști. Unii sunt zdrobiți de grijile vieții materiale, în vreme ce le-ar fi de ajuns să se încredințeze Providenței divine pentru a afla seninătatea. Alții sunt stăpâniți de trufie neînfrântă, de ambiții deșarte, de gelozie amară și de căutarea neliniștită a bunurilor pământești, care nu sunt niciodată suficiente pentru a le umple sufletul. Alții sunt victime ale poftelor dezordonate, ale febrei simțurilor, care le face inima nesimțitoare la savoarea celor spirituale. Avea dreptate Fericitul Ieronim care spunea: „Ar fi o nebunie să gândim că e cu puțință să ne desfătăm cu lumea și să împărțim cu Hristos”.

Bucuriile acelor desfătări pământești și trupești, ale acelei „dolce vita”, sunt fugare, trecătoare și amăgitoare. Ele nu ne asigură odihna cea adevărată și succesul durabil. E probabil ca buzele să râdă, însă omul rămâne înrobite și, mai devreme sau mai târziu, conștientizează cu disperare golul său sufletească înfricoșător. Doar bucuria lui Hristos poate să umple ființa omenească și să ne facă, într-adevăr, fericiți și veseli. Filozoful francez Blaise Pascal (†1662) ne arată acest lucru din experiența lui personală, afirmând: „Niciun om nu este mai fericit decât creștinul adevărat”.

Bucuria creștinească este roadă a Duhului Sfânt în sufletul omului credincios și iubitor de Hristos și de semenii (cf. Gal. 5, 22) și arună a bucuriei veșnice din Împărăția lui Dumnezeu (cf. Rom. 14, 17). Ea este vlăstarul credinței, fiindcă numai cel care crede în Hristos și trăiește după Evanghelie, doar acela poate să simtă măreția și frumusețea bucuriei curate. Sfântul Vasile cel Mare ne încredințează că „pentru cel drept, bucuria cea dumnezeiască și cerească este continuă, pentru că în cel drept locuiește o dată pentru totdeauna Duhul Sfânt”. Bucuria lui Hristos este siguranța neclintită a celui răscumpărat, este o realitate spirituală care îi îmbată inima și îi adapă sufletul și trupul.

Creștinii trebuie să fie depozitarii bucuriei lui Hristos și să o transmită tuturor aceluia pe care-i întâlnesc. Bucuria, ca dar al lui Hristos, se răspândește asupra

tuturor celor ce-și deschid inimile trăind pentru alții, fiindcă bucuria egoistă nu are viață lungă. Miezul bucuriei noastre trebuie să fie de a dăruia bucurie în lucrurile obișnuite, bine știind că toate cuvintele bune pe care le rostim și toate faptele bune pe care le săvârșim spre folosul semenilor noștri sunt izvor de bucurie, pentru că ele sunt semne luminoase ale „credinței lucrătoare prin iubire” (Gal. 5, 6). De asemenea, bucuria constă în practicarea frecventă a jertfelor mărunte și în acceptarea umilințelor providențiale, care ne purifică și ne sfințesc. Iată de ce Clement Alexandrinul îndeamnă: „Să ne ungem cu parfumul cel pururea viu al bucuriei!”.

Iubiți credincioși,

La 1 Decembrie 1918 s-a pecetluit desăvârșirea unității noastre într-un singur stat unitar, ca urmare a luptelor seculare, a suferințelor și a jertfelor fiilor poporului român. Cu acest prilej al împlinirii visului lor de aur, s-a dezlănțuit o însuflețire fără seamăn, o uriașă simfonie a conștiinței naționale. Atunci, cetatea gloriei lui Mihai Viteazul, Alba Iulia, s-a umplut de cântece patriotice, de aclamații frenetice, de aplauze torențiale și de steaguri tricolore ce fluturau deasupra mulțimii. Acest entuziasm l-am manifestat și noi care am celebrat Centenarul Marii Uniri, înțelegând că Dumnezeuul întrupat în istorie, răstignit, înviat și „înălțat întru slavă” (I Tim. 3, 16) poate oricând să transforme umiliința noastră în binecuvântare, crucea noastră în biruință și tristețea noastră în surăs de fericire.

Crăciunul, sărbătoarea bucuriei senine, ne cheamă să ne alipim de Mântuitorul lumii, Care ne vrea în slujba Sa cu bucurie: bucuria credinței, bucuria rugăciunii, bucuria muncii, bucuria dăruirii și chiar bucuria de a suferi în încercări. Aproape de Hristos, „Soarele dreptății” (Mal. 3, 20), noi ne vom bucura în orice situație, pentru ca, apoi, să transmitem raze de bucurie către cei din jurul nostru care sunt triști, însingurați, melancolici, oboșiți, istoviți și zdrobiți. Toți creștinii trebuie să se bucure că au primit eliberarea din robia păcatului și a morții veșnice. Convins de acest adevăr mântuitor, vă adresez urări de bine și, cu voiește sfântă, vă zic tuturor: „Lăudați și cântați / Și vă bucurați!”.

Al vostru către Hristos-Domnul rugător,

† IRINEU
Arhiepiscop al Alba Iuliei